

Još jedan uspjeh...

Trenutno želim biti samo obično lajavo dijete. A ne dijete koje leži u bolnici. Trenutno želim biti samo ja. Sa svim svojim životnim uspjesima koje ponekad podcjenjujem... Sklapam oči i poželim da je ovo još jedan sasvim običan dan, koji počinje na sasvim običan način ...

(Njegove ruke me konačno zagrlje...) Bzzz... „Aaaa, glupi alarm. Svako jutro, aaaaa...“ Odjednom panično sjedam na krevet. Prevrćem cijeli krevet da bih našla izvor tog nepodnošljivog zvuka. I opet se po tko zna koji put pitam kako normalna osoba može svaki dan izgubiti mobitel/alarm u krevetu. Prolazi minuta, i ja još uvijek ne mogu naći to čudo. Tresem poplun, prevrćem jastuke, ni traga od mobitela. Nepodnošljiva buka se nastavlja. Konačno shvatim da sjedim na mobitelu. Ugasim alarm i pogledam koliko je sati. „Ah, imam još minutu...“ kažem i ponovno legnem. Zatvorim oči i pokušavam prizvati natrag onaj predivan san. Ali, po glavi mi se vrte samo današnje obaveze. Iskopčam sve svoje misli i počnem tiho pjevušiti. Sva sreća pa me nitko ne čuje. Nakon nekog vremena pogledam na sat. Već je sedam sati!!! Brzinom munje izlazim iz kreveta, poplun završava na podu, oblačim traperice, prevrćem po neurednom ormaru tražeći majicu, nakon dvije minute jurim u kupaonicu. Istovremeno perem zube i češljam se. Da, tek nakon nekoliko trenutaka shvatim da to baš i ne *šljaka*. Izlazim iz kupaonice i derem se: „Di mi je lova za jesti?“ Tek onda shvatim da sam jučer spremila sve u torbu, uključujući novac. „Nema veze, našla sam. Bok!“ kažem glasno i odjurim iz kuće i prije nego mama uspije shvatiti što se desilo. Još jedan životni uspjeh, stigla sam na bus...

Ulazim u školu. Vučem se do ormarića i pokušavam se sjetiti koje zadaće moram danas prepisati. Dolazim do ormarića, i nakon teške muke uspijevam ga otvoriti. Tako sam ponosna na sebe. Još jedan uspjeh, otvorila sam ormarić...

Sjedam na pod, pokraj Eme i Zvezdice. Mršavica još nije došla u školu, a Zaljubljena je zauzeta. Počinje još jedan tipičan dan. Svi se žalimo na iste stvari: profesore koji pitaju, užasne zadaće, glupo dizanje rano ujutro. Ispričam neki vic koji samo ja *kužim*, jer je prejadan. Onda ga pokušam objasniti Zvezdici i ona počne umirati od smijeha, jer moja teorija još jednom nema smisla. A iz Eminih usta čuje se samo: „O, moj Bože!“ Imam prijatelje, još jedan uspjeh...

I polako preživim još jedan dan u toj ustanovi. Konačno zvono za kraj sedmog sata. Nisu me pitali, nisu shvatili da opet nemam pojma. Nisam dobila jedan. Još jedan životni uspjeh...

Odlazim u knjižnicu i posuđujem neki *ljubić*. Našla sam knjigu koju želim pročitati. Još jedan uspjeh...

Dolazim doma, bacam torbu. Pozdravim mamu i tatu. Samo mene se čeka za ručak. Zvjerko i ja pokušavamo se dogovoriti tko će kome dodati sok - strava i užas! Pojedem ručak, operem suđe... Još jedan uspjeh...

Odlazim u svoj brlog, probijam se do kreveta. Lupim se u koljeno (masnica broj deset). Pokušam poplun s poda. Podignem torbu, vadim knjige iz torbe. Spremam se učiti. I dok se pripremim, prođe me volja pa samo prolizam po bilježnicama. Još jedan uspjeh briljantnog uma...

Sjedam ispred *kompa*. Puštam malo glazbe u sumorno (i umorno) srce... Spajam se na *net*. Igram poker na *faceu*. Dopisujem se s *ljudovima*, maltretiram Zvezdicu. Palim magičnu kutiju. Gledam utakmicu, dobivam okladu... Još jedan životni uspjeh...

Spremam knjige u torbu. Pokušavam pospremiti sobu. Razgovaram na telefon sa Zaljubljenom. Pokušavam napisati smisleni sastavak, odustajem od te zamisli nakon dvije minute. Zov interneta je jači. Dolazim na *msn*, upoznam Zvezdicu sa svojim najnovijim teorijama... Smijem se, još jedan životni uspjeh...

Gasim sve uređaje u sobi. Legnem u krevet. Razna stvorenja u mojoj sobi bude se. Vještice, strašila, dupini, zvjezdice... počinju svijetliti u mraku. Razmišljam o još jednom tipično lošem/dobrom danu. Uvjeravam samu sebe da nisam uludo potrošila još jedan dan, uvjeravam se da nisam promašaj. Još jedan uspjeh, tonem u san.

Ali ovo nije sasvim običan dan. Ovo je dan ispunjen doktorima, sestrama, pikanjem i bijelim kutama. I svi moji uspjesi tako su daleko od mene. Svaki moj mali uspjeh sad mi je tako drag. Svaka jurnjava po kući u zoru, sve muke s ormarićem, sve šale s prijateljicama, svaki tren moga sasvim običnog dana. I ova bolnica još je jedan uspjeh, jer mi je pokazala koliko sam zapravo uspješna...

POHVALJEN RAD („Gjalski 2009.“)

Valentina Vrabc, 3.a

Srednja škola Pregrada

mentorica: Danijela Barilar, prof.